

overstige, hvad Børnet vilde have arvet, naar det havde været hans ægte Børn, det stilles altsaa i den Henseende lige med ægte Børn. Jeg kan — daarligt nok — forstaa, at man maatte mene, at naar en Mand har forset sig og begaaet den ganske vist urigtige Handling, for at blive ved det Eksempel, jeg nævnte, at besøge et offentligt Fruentimmer, maatte han tage Skade for Hjemgæld, uagtet der ingen Sandsynlighed kan være for, eller saa godt som ingen, i hvert Fald meget ringe Sandsynlighed for, at han er Fader til dette Børn, som det offentlige Fruentimmer har faaet — jeg siger, jeg kan daarlig forstaa en saadan Lovgivning, som indeholder deslige Regler, men saadan havde vi den, og man kan jo, om man vil, fra et moralsk Standpunkt sige: Ja, det kan han have godt af, saa kunde han lade være at komme der, det maa han saa finde sig i at tage Følgerne. Men nu, hans efterlevende Enke og hans Børn have jo ikke forset sig med nogen som helst Ting, og dog skulle de lide derunder, og uagtet der er saa godt som ingen, eller hyderst ringe Sandsynlighed for, at Manden kan være Fader til Børnet, skulle de dog finde sig i, at der paa deres Bekostning og til Tab for dem, naar Manden er død, af hans Bo sættes en Part, der kan blive lige saa stor som den, Børnet vilde have arvet, hvis det havde været ægte Børn. Det forekommer mig rigtignok i hvert Tilfælde, at det er at rette Smed for Bager. Noget saadant have vi aldrig før ferdt i vor Lovgivning, og det, som man der har indført ved Lov af 20de April 1888, forekommer mig at være saa lidet stemmende med Retfærdighedens Grundfætninger som vel paa nogen Maade muligt. Det have de ærede Forslagsstillere imidlertid beholdt og medoptaget i det foreliggende Forslag. Forslagsstillerne have kun haft Øje for ved de Forandringer, de have gjort at lette Kommunerne i Henseende til Udgifter og i Henseende til den Besvær, de have haft med at opsoge Barnefaderen, men dette vilde man jo ogsaa opnaa, naar man ganske ophævede Loven, og jeg tror derfor, det vilde være rigtigt, naar man reducerede dette Lovforslag alene dertil: alene at ophæve Loven af 20de April 1888, Nr. 76 — dens Nummer maa jo nærmere betegnes, da der er flere Love af den Dato — og forandrede Titlen til Lovforslaget i Overensstemmelse dermed. Jeg tror ikke, man, som de ærede Forslagsstillere synes at mene, opnaar noget tilfredsstillende ved Smaaforandringer i Loven af 20de April 1888, ved at lappe paa de Misligheder, den har fremkaldt. Jeg tror, man gør rigtigt i at

gøre Skridtet tilbage fuldt ud, saa staar man, som man før stod, og saa kan man altid overveje, om man kan skride til Forbedringer og Forandringer, som kunne være tilfredsstillende. Jeg skal erindre om, at det ærede Medlem for Svendborg (Tang) indbragte et Lovforslag — han har, om jeg ikke fejler, indbragt det ligeledes i nærværende Samling — som gaar ud paa, at udvide Reglerne om Bidrag til Vægtebørn i Loven af 20de April 1888 til ogsaa at omfatte forladte Hustruers Børn. Nu skulde man dog tro, at forladte Hustruers Børn havde ganske anderledes og bedre Krav end udenfor Ægtefæltet fødte Børn, hvis Herkomst fra Faderens Side endog saa i Reglen er meget tvivlsom, men dette gaar det foreliggende Lovforslag ikke ud paa at forbedre. Jeg erindrer, at et æret Medlem, som jeg tror er her til Stede, og som havde taget meget ivrig Ordet for Loven af 20de April 1888, allerede havde begyndt at betænke sig den Gang, det ærede Medlem for Svendborg kom med sit Lovforslag om at udvide Loven til ogsaa at omfatte forladte Hustruers Børn, idet det ærede Medlem, som jeg sigter til — det ærede Medlem for Erø (Brockenhuus-Schack) — lige over for det Lovforslag, som det ærede Medlem for Svendborg indbragte, straks gjorde gældende, at han havde gjort saadanne Erfaringer om, hvor misforholdet man var med Loven af 1888, at han troede, det var bedst foreløbig at paahjælpes noget i den Retning. Deri tror jeg, at det ærede Medlem for Erø har fuldstændig Ret. Men naar man nu en Gang vil gøre Forandringer — kommer jeg tilbage til — saa tror jeg det retteste vilde være, at man aldeles ophævede Loven af 20de April 1888, angaaende Underholdsbidrag til Børn, som ere avlede udenfor Ægtefæltet m. m., aldeles ophæver den, siger jeg, for det er en Lov, som efter min Mening ikke i noget Punkt er værd at holde paa, det er en Lov, der er uretfærdig og gør Skade, saa længe man beholder det allermindste tilbage af den.

Justitsministeren (Melleman):

I Anledning af den ærede sidste Talers Bemærkninger skal jeg ikke undlade at udtale, at jeg ikke kan tilraade at give Sagen saa store Dimensioner, som det vilde være helt at gaa bort fra Loven af 20de April 1888, thi saa vil man let udsætte sig for intet at opnaa og navnlig ikke at opnaa den Betselse for Kommunerne, som her er foreslaaet. Jeg kan ikke tro andet, end at der vil vise sig at være forskellige Meninger om den Sag, hvis der virkelig kom et Forslag om helt og holdent at ophæve Loven af 20de April